

ÎMPREUNĂ pelerini pe drumul spre MADRID 2011

Itinerariu spiritual în tovărășia tinerilor sfinți din AC

Etapa a IV-a (august – septembrie 2010)

TIMP PENTRU MEDITAȚIE

Luca 15,1-32 • **ÎȚI MULȚUMIM PENTRU ÎNTRUPAREA TA; EȘTI FIUL VEȘNIC A LUI DUMNEZEU, ÎNSĂ NICIODATĂ NU AI ȘOVĂIT SĂ COBORI ȘI SĂ TE FACI OM**

Toți vameșii și păcătoșii se apropiau de el ca să-l asculte. Fariseii și cărturarii însă murmurau spunând: „Acesta îi primește pe păcătoși și mănâncă cu ei”. Atunci le-a spus această parabolă: „Cine dintre voi, având o sută de oi și pierzând una dintre ele, nu le lasă pe cele nouăzeci și nouă în pustiu și umblă după cea pierdută până când o găsește? Iar când o găsește, o pune pe umerii săi bucurându-se și, venind acasă, îi cheamă pe prieteni și pe vecini spunându-le: «Bucurați-vă împreună cu mine pentru că mi-am găsit oaia pierdută!» Vă spun că tot așa, va fi mai mare bucurie în cer pentru un păcătos care se convertește, decât pentru nouăzeci și nouă de drepti care nu au nevoie de convertire.

Sau care femeie, având zece drahme, dacă pierde una dintre ele, nu aprinde lumina și mătură casa și caută cu grijă până o găsește? Iar când o găsește, își cheamă prietenele și vecinele spunându-le: «Bucurați-vă împreună cu mine pentru că am găsit drahma pe care o pierdusem!» Tot așa, vă spun, va fi mai mare bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un păcătos care se convertește”.

Apoi le-a spus: „Un om avea doi fii. Cel mai tânăr dintre ei i-a spus tatălui: «Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine» Iar el le-a împărțit averea. Și, nu după multe zile, fiul cel mai tânăr și-a adunat toate și a plecat de acasă într-o țară îndepărtată. Acolo și-a risipit averea într-o viață de desfrâu. După ce a cheltuit toate, a venit o mare foamete în țara aceea, iar el a început să ducă lipsă. Atunci s-a dus și s-a aciuat la unul dintre cetățenii acelei țări care l-a trimis la câmp să păzească porcii. Și ar fi dorit să se sature cu roșcovele pe care le mâncau porcii, dar nimeni nu-i dădea. Atunci, venindu-și în fire, a spus: «Câți zilleri ai tatălui meu au pâine din belșug, iar eu mor aici de foame! Mă voi ridica, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: «Tată, am păcătuțit împotriva cerului și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău. Ia-mă ca pe un ziler al tău». Într-adevăr, s-a ridicat și a mers la tatăl său.

Pe când era încă departe, tatăl l-a văzut, i s-a făcut milă și, alergând, l-a îmbrățișat și l-a sărutat. Atunci, fiul i-a spus: «Tată, am păcătuțit împotriva cerului și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău». Însă tatăl a spus către servitorii săi: «Aduceți repede haina cea dintâi și îmbrăcați-l! Dați-i un inel în deget și încălțăminte în picioare. Aduceți vițelul cel îngrășat și tăiați-l: să mâncăm și să ne bucurăm, căci acest fiu al meu era mort și a revenit la viață, era pierdut și a fost găsit». Și au început să sărbătorească.

Însă fiul lui mai mare era la câmp. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit cântece și jocuri. Atunci a chemat pe unul dintre servitori și l-a întrebat ce este aceasta. El i-a spus: «Fratele tău a venit, iar tatăl tău, pentru că l-a recăpătat sănătos, a tăiat vițelul cel îngrășat». Dar el s-a mâniat și nu voia să intre. Însă tatăl său a ieșit și-l ruga stăruitor. El i-a răspuns tatălui său: «Iată, de atâția ani te slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta. Dar mie nu mi-ai dat niciodată măcar un ied ca să mă distrez cu prietenii mei. Însă, când a venit acest fiu al tău care și-a mâncat averea cu desfrânatele, ai tăiat pentru el vițelul cel îngrășat». Atunci, el i-a spus: «Fiule, tu ești cu mine totdeauna și toate ale mele sunt ale tale. Dar trebuia să sărbătorim și să ne bucurăm pentru că acest frate al tău era mort și a revenit la viață, era pierdut și a fost găsit!»”

Ce experiență ciudată este aceea de a fi căutați, de a fi iertați: în general, preferăm ca noi să căutăm și să iertăm; poate fi greu, însă ne face să ne simțim mai buni și mai corecți, dându-ne satisfacție. Să ne aflăm de partea celui care nu are nimic altceva decât propria greșală și propria ființă pierdută, în schimb, ne umilește, ne face să ne simțim datori. Demonstrație excelentă a celor doi frați din parabolă.

Aici Isus ne vorbește despre sine și despre Tatăl: ne exprimă stăruința și sensibilitatea cu care este determinat să ne găsească, să ne ierte. Iar când Isus insistă asupra a ceva, în general, înseamnă că nu este chiar atât de ușor și de natural să-L înțelegem: de fapt dobândim bucuria iertării primite doar dacă suntem capabili să conștientizăm realitatea (câți salariați ...), să ne ridicăm și să cerem iertarea de care avem nevoie. Iar acest lucru nu este ușor. Isus însă, spuneam, vorbește despre sine: El face întotdeauna primul ceea ce ne cere să facem. Fără să avem nevoie, El care nu a făcut nimic pentru care să fie iertat, a vrut „să se ridice” din starea sa de glorie și iubire în comuniune cu Tatăl și cu Spiritul, pentru a veni El la noi, prin întrupare. Astfel ne-a arătat că știe ceea ce ne cere, că se poate accepta umilirea care, dimpotrivă, devine cale roditoare de mântuire în El și, prin El, în noi.

FERICITA ANTONIA MESINA

Biografia

Antonia Mesina, născută în Orgosolo, în provincia Nuoro - Italia, a doua din cei zece fii, a făcut parte din Tinerimea Feminină a Acțiunii Catolice, din anul 1929 până în 1931 ca aspirantă, și efectiv ca membră din anul 1934. Rezervată și hotărâtă – din punct de vedere al caracterului – a participat cu însuflețire la inițiativele venerabilei Armida Barelli, fondatoarea Tinerimii Feminine din Orgosolo. În afara Acțiunii Catolice Italiene, s-a implicat în activitățile Fiicelor Mariei și a Terțiarilor Franciscane. După canonizarea Sfintei Maria Goretti, a cărei viață a citit-o, spunea în mod repetat că și ea, în aceleași împrejurări, ar fi făcut la fel.

În dimineața zilei de 17 mai 1935, după ce a participat la sf. Liturghie în parohie, s-a dus la țarinile din jurul localității în căutare de lemne împreună cu o vecină pe nume Annedda Castangia. În timp ce cele două tinere erau ocupate să lege mănunchiurile de lemne, Antonia a fost atacată de către tânărul consătean Ignazio Catgiu, care a târât-o în desis și a încercat să o violeze. Nereușind să-și îndeplinească ceea ce și-a propus, Catgiu a măcelărit-o pe tânără cu nenumărate lovituri cu o piatră. Antonia Mesina avea șaisprezece ani când a fost ucisă. În mormântarea, cu participarea întregii comunități din Orgosolo, a fost făcută în data de 19 mai.

A fost beatificată în 4 octombrie 1987 împreună cu Marcel Callo și Pierina Morosini.

Cuvinte despre Antonia

Din procesul canonic pentru beatificare

Una dintre educatoarele sale, domnișoara Francesca Funedda: „Era o fetiță normală, foarte activă, darnică și săritoare, în sine zglobie însă ascultătoare. Educația morală și religioasă primară a primit-o în familie; mai apoi m-am ocupat chiar eu de educația sa în anii școlii generale... Se înțelegea cu toți și niciodată nu-și permitea să vină la școală nepregătită. Mereu a fost respectuoasă față de toți: părinți, educatori și colegi”.

Mama: „Nu-mi amintesc să o fi certat: nici mie nici tatălui ei nu ne-a dat motiv pentru a face așa ceva. Părea un înger, atât pentru modestie cât și pentru ascultare. Iubea mult liniștea și modestia și avea un puternic spirit de sacrificiu. [...] Am observat în ea o schimbare spre și mai bine când a frecventat Acțiunea Catholică. Pentru a merge ca să primească împărțășania își încredința frățiorii la vecine”.

Fratele Giulio: „De mai multe ori am găsit-o în camera ei în genunchi și cu coronița rozarului în mână”.

Papa spune

«Bucurați-vă cu mine și voi, cei din dieceza de Nuoro, voi cetățeni din Orgosolo și din întreaga Sardenia, pentru tânăra Antonia Mesina, pe care o proclamăm azi fericită.

Martiriul său, înainte de toate, este obiectivul unei dedicări umile și bucuroase la viața familiei sale numeroase: a fost statornicul său DA spre serviciul ascuns în casa care a pregătit-o pentru un da total. [...]

Mănunchiul de lemne culese pentru a coace pâinea în cuptorul din casă, în acea zi de mai a anului 1935, rămâne în munți alături de corpul său măcelărit de zeci și zeci de lovituri cu piatra.

În acea zi se aprinde alt foc și se pregătește altă pâine pentru o familie mult mai mare ».

Ioan Paul al II-lea, *Omilia la Liturghia beatificării*, 4 octombrie 1987